

Vi vil allerede på mødet i Tammerfors her i slutningen af denne uge argumentere stærkt for, at de resterende seks kandidatlande også optages i gruppen af lande, der nu er i gang med egentlige optagelsesforhandlinger. Det er vores ambition, det er det, vi vil arbejde for, og målet skal være, at vi i Det Europæiske Råd i Helsingfors til december endeligt beslutter os til at starte på egentlige optagelsesforhandlinger med de seks resterende kandidatlande: Letland, Litauen, Slovakiet, Bulgarien, Rumænien og Malta. Men det første skridt må vi prøve at tage i Tammerfors. Det er ikke sikkert, vi når det fuldt og helt, men forsøget skal gøres, stemmen skal lyde, og arbejdet skal i gang.

Den anden hovedopgave, vi skal tage fat på, bliver den kommende regeringskonference. Danmark har sagt det klart: Regeringskonferencen bør efter vor opfattelse samle sig om de spørgsmål, der er nødvendige af hensyn til uvidelsen, jeg talte om lige før. Det var jo også det, vi ikke kunne blive enige om i Amsterdam.

Jeg synes ikke, vi skal komplicere dagsordenen med alt muligt andet. De vigtigste institutionelle emner er Kommissionens sammensætning i fremtiden, stemmevægtene i Ministerrådet, flertalsafgørelsernes betydning og Europa-Parlamentets sammensætning.

Det lyder så let, men jeg kan forsikre for, at det bliver en kæmpeopgave. De, der som udenrigsministeren og jeg har deltaget i forhandlingerne i Amsterdam, kan nikke og bekræfte. Ordene var tunge, og forhandlingerne var lange. Selv da det blev tidligt på morgenstunden, var man ikke blevet enig, så det er langtfra nogen enkel eller let opgave. Det er vel en af de sværeste, vi har stået over for meget længe.

Der skal ikke herske tvivl om, at Danmark meget gerne bidrager til, at vi får løst de spørgsmål. Vi er parate, det var vi allerede i Amsterdam, og det er vi også nu.

Fra Det Europæiske Råds møde i Köln i juni i år er der også lagt op til, at vi netop samler kræfterne om de spørgsmål, jeg har nævnt. Det er også det, vi arbejder for, selv om vi – vil jeg gerne slutte med at sige her på dette punkt om dette emne – naturligvis skal erindre os, at ethvert land altid under en regeringskonference kan rejse et emne, kan få et emne sat på dagsordenen. Derfor kan ingen i dag garantere, at det kommer til at forløbe sådan, men det er det, vi helst og gerne ser.

Så til de europæiske spørgsmål, som har betydning for og relation til vore forbehold, og

først om euroen: Det kommer formentlig ikke som det helt store chok, at jeg og regeringen mener, at vi skal sige ja til at gå sammen med de andre lande om euroen. Det skal vi, fordi det er i vor interesse, fordi det er i vores fælles interesse, fordi det er i vort lands interesse. Men tiden er ikke moden til en folkeafstemning her og nu. Tiden er til, at vi grundigt og åbent diskuterer med hinanden, hvad vi mener at euroen betyder for vort land.

Vi må give os tid til at forklare og diskutere vore synspunkter ordentligt. Vi må ikke koncentrere os om teknik og detaljer, men om de virkelige grunde, de store grunde til, at vi efter regeringens og min opfattelse skal sige ja, og ikke drukne befolkningen i teknik og i regnestykker. Vi må tale ordentligt med hinanden om sagen, ordentligt og ikke skingert.

For mig er der tre grunde til, at Danmark er bedst tjent med at gå med i euroen. Jeg har nævnt dem før, men de er afgørende at holde fast i.

For det første: Det handler om Danmarks tryghed og sikkerhed i fremtiden. Euroen giver nu engang os danske de bedste muligheder for at tage udfordringerne fra valutaspekulanterne op. Vi har set så sent som sidste år, hvor stærke kræfter vi er oppe imod, og vi har set i både Sverige og England, hvor svag man egentlig bliver, når spekulanterne for alvor går i gang. Vi mærkede det også, da det europæiske valutasystem brød sammen, og vi har selv set det på vore egne valutabeholdninger og dermed på den basis for vort velfærdssamfund, som vi er så afhængige af.

Vi er ikke uafhængige af påvirkninger udefra. Hvis vore europæiske partnere bliver sat under pres, så kan vi også mærke det på vores eksport, på vores arbejdspladser. Vi så det i 1970'erne, vi så det i 1990'erne. Arbejdsløsheden steg i 1970'erne, fordi den steg i de andre lande, og hver gang begik de europæiske regeringer de samme fejl: Vi konkurrerede på devalueringer og nedskæringer i stedet for at konkurrere på at hjælpe hinanden ud af krisen.

Det må være slut nu. Vi må lære af vore erfaringer. Derfor handler det om tryghed og om sikkerhed. Vi vil ikke acceptere, at valutaspekulanter skalter og valter med vores velfærd; der skal ikke kunne spekuleres mod den danske valuta og mod den danske velfærd. Det er min første begrundelse.

Den anden begrundelse handler om danske arbejdspladser. Vi er jo alle sammen enige om,